

Z civilizovaného Vancouveru na divokou Aljašku aneb premiéra na výletní lodi

V největším městě kanadské provincie Britská Kolumbie (které ale není jejím městem hlavním, tím je paradoxně mnohem menší Victoria na sousedním ostrově Vancouver) se už od rána z nebe valí provazce vody a těžké šedé mraky jsou tak nízko, že kdyby člověk je n trochu natáhl ruku, skoro se jich může dotknout.

Zatímco Annie kontraproduktivně prozkoumává obsah našeho příručního zavazadla – „Mamí, voda... Mamí, epí (její verze anglického „apple“, jablka) -, dobaluju posledních pár věcí, které se do našeho velkého batohu vejdu překvapivě hladce, a vyrážíme. Ze Severního Vancouveru, který byl posledních pár dní naší základnou pro průzkum města na jihozápadním pobřeží Kanady, to máme do centra necelou hodinu. Odtud je to pak na Canada Place už jen, co by kamenem dohodil.

Naloďujeme se a jde to celkem hladce

Canada Place je místo, kde dnes odpoledne nastupujeme na Celebrity Millenium, naši první výletní loď v životě. Když před jednou konečně dorazíme, plovoucí kolos už se líně houpe na vlnách a trpělivě čeká, až se na něm shromáždí potenciálně až 2 138 pasažérů – to je totiž maximum, které tato loď Celebrity Cruises může ubytovat.

Hlavně, ať už se zbavím toho těžkého batohu, pak už určitě půjde všechno dobře. Moje přání je vyslyšeno: luggage drop-off, neboli odevzdání zavazadel je úplně prvním krokem na cestě na palubu. Ještě rychle vypisuju jmenovku, kterou jsem si na poslední chvíli vytiskla, zabavuju dcerce gumičku do vlasů a všechno to tak nějak neoborně omotávám.

„Bude to držet? Neupadne to někde po cestě?“ stresuju po měsíc staré zkušenosti, kdy nám v Torontu ztratili zavazadlo a doručili ho za 4 (!) dny. *„Žádné strachy, paničko,“* dost nepřesvědčivě mě uklidňuje fousatý pán, co náš batoh přebírá.

Tak to bychom měly. A teď papírování. Americká bezpečnostní kontrola a následné imigrační jdou hladce, ale pomalu – je nás prostě moc a úředníci evidentně nikam nespěchají. Annie válí po zemi sendvič, co jsem ještě ráno tak pracně připravila, vybírá z něho šunku a rajče odhazuje do dálky. Na kontrole nám neseberou ani jídlo, ani lahev s vodou. První úspěch.

Na check-inu je fronta ještě větší, ale pracovníků tolik, že to odsýpá jedna radost.

„Omlouvám se, ale nestihla jsem online check-in,“ klopím provinile oči, ale evidentně nejsem ani první, ani poslední.

Dva dny před plavbou mi došlo, že bych si mohla prostudovat instrukce, a to už bylo na odbavení po internetu samozřejmě pozdě. Vyplňuju o jeden papír – s našimi jmény a kontaktními údaji – navíc, odevzdávám formulář s číslem kreditní karty, ze které se ve finále strhne naše útrata na palubě, následuje povinné focení a můžeme na loď. Kartičky, které jsme dostaly, budou při každém naloďování a vyloďování sloužit jako naše vstupenka na palubu a taky jako médium, na které se budou zaznamenávat všechny naše útraty – v restauracích a barech, v lázních a taky za případné výlety na pevnině.

Jak se neztratit v plovoucím městě

Se sklenkou šampaňského na uvítanou jdeme najít naši kajutu. Paluba 2, vnitřní kajuta číslo 2183. Jsou dvě odpoledne, 2,5 hodiny do vyplutí a my se můžeme jít ubytovat. Skvělá zpráva. Náš batoh uvnitř není, asi je ještě brzy. Kajutka není velká, ale to my taky ne, takže se sem krásně vejdem. Po 4 týdnech kempování v autě každopádně příjemná změna. Annie už zkouší, jestli se jí bude na našem dvoulůžku dobře spát, a já jdu kouknout, jestli máme v koupelně se sprchou připravené taky šampon a mýdlo, které jsem se rozhodla nechat doma.

Naší hlavní restaurací bude Metropolitan na 4. a 5. palubě, a tam taky míříme změnit čas naší večeře. Vinou pozdní rezervace na nás „zbylo“ pozdní sezení, v 8.30 večer, a to je pro nás samozřejmě pozdě. Šlo to hladce, můžeme přijít v 5.30. A teď už honem na bezpečnostní cvičení – je ze zákona povinné pro všechny – ale je do docela legrace a za půl hodiny není co řešit.

Na recepci získáváme plánek lodi - zorientovat se na plovoucím kolosu není jen tak – a jdeme prozkoumávat. Restaurace, bary, kavárny... a pak na 10. a 11. palubě to, co nás bude kromě přístavů v následujících dnech asi nejvíc zaměstnávat: sluneční paluby, bazény a... bufet, mňam ☺.

Využíváme toho, že vnitřní bazén Solarium je zrovna (od 3 do 7 do večera) vyčleněn pro rodiny, a jdeme se s Annie smočit. Jak loď vyplouvá z vancouverského přístavu, už pak sledujeme z horní paluby zabalené v županu se zmrzkou v ruce.

Aktivita pro děti ano, ale...

„Tak co tady máme pro naše nejmenší?“ s nadějí v hlase mířím do Fun Factory, části lodě vyčleněné pro děti různých věkových kategorií.

Aktivita pro ně je na lodi spousta, to se ale týká spíš těch starších, od 3 let výš. Organizovaný program bez rodičů pro prcky, jako je Annie, nepořádají, rodiče si s nimi můžou přijít hrát do dětského koutku... a to je tak asi vše. Do žádného z bazénů se s plínkami (a to ani těmi speciálními, plavacími!) nesmí – uť, ještě že jsme tak pilně trénovaly –, a kdo si nechce zaplatit hlídání v kajutě za 19 dolarů na hodinu, má smůlu. Hádám ale, že moc takových exotů, jako jsme my dvě samotné, na lodi není, a tak se rodiny v péči o potomky prostě prostřídají.

Večeře je rituál, obrňte se trpělivostí a užijte si to

V 5.36 už před hlavní restaurací stojí fronta, teda fronty dvě. Kdo si zarezervoval stůl předem, dobře udělal, fronta vpravo mizí jedna radost. To na naší, levé straně to jde o něco pomaleji, musí pro nás prostě najít volné místo. A to naše za to rozhodně stojí: máme stůl pro dva přímo u obrovského kruhového okna s výhledem na pořad ještě zataženou oblohu a šedivý oceán. Náš hlavní číšník, Selvi, je super, hned nese dětskou židličku (hurá, zdá se, že se v klidu najím) a představuje dnešní menu.

„Annie si dá humus a pak rybí prsty. A máma francouzskou cibulačku a lososa. Jo, a abych nezapomněla: sklenku bílého – pro mámu.“

Ta si to za všechnu tu dřinu posledních týdnů zaslouží. Jídlo v hlavní restauraci a bufetu jsou v ceně, nápoje na celé lodi si každý platí sám, a to jak alko, tak nealko. Výjimkou je pár základních věcí jako limonáda, filtrovaná voda a „obyčejné“ kafe a čaj v bufetu Oceanview Café. Ceny ale, zdá se, nejsou

nijak přemrštěné: jako kdybyste si zašli na sklenku do restaurace – teda spíš ve Francii nebo Británii, ne do té české ☺.

Porce nejsou obrovské, ale já mám po lososovi dost a Annie už hranolky taky nestrká do pusy, ale nenápadně je hází pod židličku.

„Creme Brulee, prosím,“ objednávám poslední chod, dezert. *„Dvakrát Creme Brulee...“* opakuje po mně Selvi. *„Ne ne, jenom jednou. Podělíme se,“* rychle mu skáču do řeči.

Jakkoli vynikající a výborně vypadající to všechno je, obsah našich žaludků je omezený. Je 7.15, večeře nám trvala skoro hodinu a půl. Kdo je zvyklý naházet do sebe jídlo za pět minut, měl by se před plavbou obrnit trpělivostí, na lodi je to evidentně slavnost.

Přichází první – a poslední - komplikace

„Vážená paní, doufáme, že si plnými doušky užíváte svoji plavbu. Jelikož se nám nepodařilo autorizovat s vaší bankou požadovanou částku, jakmile se vám to bude hodit, zastavte se prosím za námi.“ „Výhrušný“ dopis z recepce dostávám až do kajuty.

Na pevnině platím kartou na denním pořádku, ale navzdory dvěma hovorům s bankou, které mi na recepci zprostředkují, se problém vyřešit nepodaří. Musím si zaregistrovat kartu jinou, což je mimo plán a je to k vzteku.

V kajutě jako v bavlnce

Annie už vypadá jako zombie – bylo toho tolik, že jsme přeskočily její odpolední zdřímnutí –, a tak se jdeme ještě rychle podívat do baru Cellar Masters, kde podle programu za chvíli začíná vystoupení moderního smyčcového dua. Dámy to s houslemi a violoncellem docela umí, a tak i když to asi není umělecký vrchol mého života, je to docela dobré zakončení dnešního dne. V kajutě už na nás čeká horká sprcha a kniha z místní knihovny, a tím to pro dnešek uzavřeme. Loď se na klidném moři ani nehne a v kajutě bez okna je tma jako v ranci, a tak se spí jako v nebi.

Co se to s tím mořem stalo...

Když se ráno probudím, je pořád tma, ale s tím mořem jsem to teda zakřikla. Je 7.40 ráno a nemusím ani rozsvěcet světlo, abych poznala, že se pěkně nakláníme ze strany na stranu. Ach jo, doufám, že nebudeme mít mořskou nemoc.

Snídani dnes zkusíme v bufetu. Jídla je na výběr nespočet – přes ovesné vločky a kaše po pořádnou americkou nálož vajíček, slaniny a párků. Kolem je rušno a nevidím nikoho, kdo by byl pohybem lodi byť jen trochu znepokojen: všichni jedí, pijí kávu, čtou... jako by se nechumelilo.

„No tak se asi nechumelí, Annie, jen máma je nějaká cíta.“

V devět začíná ve Fun Factory naše hrací seance, a tak rychle míříme na palubu 11. Počasí se umoudřilo, slunce vykouklo z mraků a na horní palubě je krásně teplo, ani moc nefouká.

„To teda fakt nechápu, kde se ty vlny berou!“

Tak co budeme dělat?

Dnes jsme celý den na moři, ale už zítra nás čeká první přístav, a tak se jdeme nechat poučit. Cílem prezentace v divadle na 4. palubě není ani tak předat informace, jako spíše prodat předpřipravené exkurze. Vypadají sice skvěle, ale nutno podotknout, že většina z nich se nevyznačuje zrovna nízkou cenovkou: jednotlivci nechť si připraví stovky amerických dolarů, rodiny... o tom snad ani radši mluvit nebudu.

Destinace jsou naštěstí natolik zajímavé a dostupné, že se v nich dá podniknout spousta samostatných – a levných (ne-li dokonce zdarma) – aktivit, a tak vybírám jednu věc, kterou nám chci dopřát, a jdeme ji do oddělení exkurzí na 3. palubě objednat.

„Pojedeme vláčkem, co ty na to?“

Zbytek dopoledne a část odpoledne trávíme na sluneční palubě a v „rodinné“ hodině se zase jdeme vykoupat. Do vnitřního bazénu – v tom venkovním pohyb lodi dělá takové vlny, že si tam nikdo netroufá.

Jdeme do víru „velkoměsta“

Večeře probíhá v podobném duchu jako včera a před sedmou už míříme do divadla v přední části 4. paluby, kde za chvíli začíná první broadwayská show plavby, muzikál Boogie Wonderland.

„Bohužel jsem nám nezarezovala místa, můžeme se ještě zúčastnit?“ zjišťuju u jednoho z přítomných zaměstnanců. Rezervace se prý nevedou a můžeme si sednout, kam chceme. Dobrá zpráva pro všechny mně podobné notorické neplánovače.

Show trvá hodinku a je to bomba. Annie skáče po sedadle jako pominutá a není jediná: nesmrtelné hity ze sedmdesátek a skvělá choreografie nenechávají chladným nikoho z diváků. Tak to bychom pro dnešek měly. Zítra nás čeká první přístav, tak ještě rychle přetočit čas o hodinu dozadu a do hajan, ať jsme na to v 7 ráno pěkně fit.

První přístav... a všechny následující

Tak v 7 to sice nebylo (obléct dítě, nakrmit dítě, převléct ušmudlané dítě... prostě chvíli trvá), ale za deset 8 se na 3. palubě prokazujeme palubními kartičkami, a protože loď kotví přímo u mola, jsme hned propuštěny na „svobodu“. A teď už je to na nás. Co se bude ten který den v přístavu dít, záleží na každém z pasažérů. Kdo chce, může využít nabídky exkurzí, které společnost nabízí, kdo nechce, může si udělat vlastní program.

Loď kotví v přístavu vždy přesně stanovenou dobu, spolu s předpokládaným vyloděním je vždy oznámen i čas odjezdu a také takzvaný „All Aboard“, neboli čas, kdy už musí být všichni na palubě. V našem případě to bylo vždy půl hodiny před vyplutím.

„Co se stane, když dorazíme později?“ zajímám se na recepci. *„Loď odpluje bez vás a je už jenom na vás, jestli a kde se k ní připojíte. Organizace přesunu do dalšího přístavu a jeho financování je samozřejmě taky vaší zodpovědností.“* Hm, tak v tom máme jasno.

Ne vždy jsme do poslední minuty využily dobu, kterou jsme v přístavech měly. Na Ketchikan bylo „jen“ 7 a půl hodiny, to jsme se opravdu nalodily až ve 14.30. Spolu s námi tak činila pořádná várka našich spolupasažérů, takže se vytvořila fronta a chvíli trvalo, než jsme se dostaly na palubu. To

totiž není jen tak: jednak je třeba znovu se prokázat kartou, jednak všechna zavazadla prochází kontrolou jako na letišti. To aby s nimi na loď nepřišly třeba zbraně nebo jiné zakázané předměty. Tak například když si někdo na pevnině koupí alkohol, je mu u vstupu „zabaven“ a vydán poslední školní den... teda den plavby.

V následujících přístavech jsme měly více času a loď odplouvala až večer, takže jsme s Annie ráno vyrazily na průzkum, v poledne se na loď vrátily na oběd (a při vstupu vždycky dostaly kelímek horké čokolády, což na Aljašce přijde docela vhod) a odpočinout si a pak odpoledne ještě něco podnikly.

Z lodi vystoupit a zase se na ni vrátit může každý, kolikrát jen chce. A kdo nechce, nemusí na pevninu vstoupit vůbec. Program na lodi probíhá i v přístavech (je omezenější, než ve dnech, kdy se jen pluje) a restaurace i nadále servírují snídaně, obědy i večere, takže o zábavu je postaráno.

Jdeme na exkurzi, jedeme vlakem

Jak už bylo zmíněno, cenovka exkurzí se pohybuje v trojmístných cifrách (a v USD) za dospělou osobu, ne každý tedy musí chtít jejich nabídky využít. V přístavech se dá docela dobře zabavit i na vlastní pěst, jsou ale věci, které se prostě absolvovat „musí“.

Tím „must do“ pro nás byla jízda úzkorozchodnou železnicí White Pass and Yukon Road ve Skagway. Exkurze je možné rezervovat online ještě dlouhou před plavbou, ale také přímo na lodi, a to (pokud je místo) až do předchozího večera.

„Co když si to rozmyšlíme nebo se nám nakonec nebude chtít?“ raději se ptám, člověk nikdy neví. „Máme 24hodinové storno, takže pokud už objednanou exkurzi do této doby zrušíte, nestrhneme vám z karty žádné peníze,“ hrdě hlásí slečna na speciální „Shore Excursions“ recepci. To zní fér.

Takže rezervuju a hned dostáváme „vstupenku“ se vším, co potřebujeme vědět. Tedy: kdy a kde sraz. Je to naše jediná exkurze, kterou využijeme, a vše probíhá hladce a přesně tak, jak bylo naplánováno.

Vždy, když loď opouští přístav, sluneční paluby se zaplní k prasknutí: všichni chtějí vidět, jak zem mizí dálce, a je fakt, že pohled z 12patrové pohyblivé „rozhledny“ opravdu stojí za to.

Zábava, kam se podíváš

„Dámy a pánové, tady je váš kapitán, kapitán Nicholas, vítejte zpátky na palubě. Doufám, že jste si užili den v přístavu a teď pro vás máme spoustu dalších aktivit,“ zní z reproduktorů pokaždé, když je loď připravená k vyplutí.

Kapitán má pravdu: aktivit je spousta, vyberou si všichni. Po úspěchu, který u Annie sklidil muzikál, míříme zase do divadla. Dnes je v plánu pěvecko-komediální show, od které si všichni zjevně hodně slibují, ale my odcházíme v půlce lehce zklamané. Annie to evidentně nebaví, loží po schodech nahoru a dolů a všem se plete pod nohy, a mně unikne pointa každého druhého vtipu – jazyková bariéra, hádám. Místo toho si jdeme do Cellar Masters na chvilku zatančit při živé hudbě a to je moc fajn.

Živá hudba je na programu několikrát denně na různých místech, některá je k poslechu, některá k tanci. Večer se k tomu potom přidává DJ a v pozdních hodinách se rozjíždí diskotéky, na kterých my už ovšem chybíme. Jednou se taky jdeme podívat na film, který se vysílá na venkovním plátně na zádi

nejvyšší, 12. paluby, která je domovem Rooftop Terrace, Střešní terasy. Aljaška ovšem není Karibik, a tak přes to, jak nádherně toto místo vypadá, oblibu u pasažérů si evidentně nenašlo. Je tu prostě moc zima, brrrr.

Jsme offline, čteme

„Vlastně je dobře, že nebudu připojená, už si ani nevzpomínám, kdy jsem si naposledy přečetla knížku,“ rozhoduju se nevyužít drahého internetového balíčku, na jehož kvalitu si mnozí stejně stěžují.

Internet jede přes satelit a tak to mnohdy taky vypadá. Na 8. a 9. palubě je krásná prosklená knihovna s dostatečnou zásobou beletrie a stolních her a super pohodlnými křesly. Každý si může půjčit, co se mu líbí, přečíst si to, kde se mu líbí, a vrátit to, až se mu líbí. Tedy ideálně nejpozději na konci plavby. Ve Fun Factory mají spoustu dětských knížek, které je možné vzít si taky do kajuty, takže po večerech u nás máme čtenářský koutek.

Lodní tisk až na pokoj

„Ahoj Annie, jak se máš?“

Na lodi už Annie všichni znají jménem, a to včetně našeho pana pokojského. Vždycky nám na posteli nechá místo dvou aspoň pět čokoládiček. Myslím, že kajuty na lodi uklízí minimálně dvakrát denně. Teda aspoň máme vždycky krásně ustláno vždycky, když se vrátíme, a to je aspoň dvakrát denně.

S pokojovou službou každý večer přichází nejen čokoládka, ale taky čerstvé lodní noviny. V těch je vždy podrobný program aktivit na další den, časy vylodění a nalodění, otevírací doby restaurací a taky nějaké promo, co se týče nákupů na palubě i v přístavech. U snídaně vždy kroužkuju jako divá, ale pak toho na konci dnes stejně stihneme jenom zlomek.

Zazvonil zvonec a pohádky byl konec

Když si člověk něco užívá, čas hrozně letí. A že na „plovoucím městě“ toho je hora k užití. Nemusím stlát, nemusím uklízet, nemusím vařit, nemusím vymýšlet program (teda jenom trochu)... prostě bomba. A pak najednou přijde den „D“ a všemu je konec. V 5 hodin ráno jsme přistály v Sewardu, našem posledním přístavu na plavbě podél kanadsko-aljašského pobřeží.

Včerejšek jsme celý strávily na moři a kromě ranní zastávky u překrásného ledovce Hubbard jsme si ještě naposledy užily všech vymožeností naší lodě. Slunce vykuklo z mraků a nakonec to byl ještě docela hezký den. Bufetový oběd v Oceanview Café byl ve znamení pořádné flákoty masa, hoře dezertů dominovala obří čokoládová fontána. Ještě naposledy jsme se šly vykoupat, kouknout do dětského koutku a zbytek odpoledne jsme strávily na sluneční palubě.

„Musíme se dnes pěkně nastrojít, je to naše poslední dobrá večere, než zas začne vařit máma,“ domlouvala jsem Annie, která skákala jako pominutá po čerstvě ustlané posteli.

Užívala jsem si každého sousta, těžko říct, za jak dlouho pro mě zase někdo něco dobrého ukuchtil. V divadle bylo večer plno k prasknutí: jako by si všichni najednou uvědomili, že je to vlastně poslední den jejich dovolené. Další z broadwayských show byla super a pak už byl čas vrátit se do kajuty, nabalit a vystrčit batoh přede dveře. Znovu jsme se s ním shledaly až následující den, při vylodění.

To probíhalo naprosto hladce. Byly jsme zařazeny do skupiny, která měla loď opustit v 7.30. Ráno jsme si daly poslední snídani, počkaly na vyhlášení našeho čísla, u východu naposledy ukázaly kartičky a bylo to. Na terminálu už na nás čekal batoh, před budovou potom naše auto, které sem v průběhu uplynulých 10 dní absolvovalo dlouhou cestu až z Vancouveru. Průzkum Sewardu a zbytku Aljašky už je jen na nás.

O autorce

Autorka je kmenovou copywriterkou Pt Tours. Na svoji premiérovou plavbu vyrazila s dcerou Annie (20 měsíců) 8. června. Za 7 dní dopluly na palubě lodi Celebrity Millenium společnosti Celebrity Cruises z kanadského Vancouveru do Sewardu na Aljašce. Dva celé dny strávily na moři, zastavily (nepočítaje Vancouver a Seward) ve čtyřech přístavech. Snědly nespočet výtečných snídaní, obědů, svačinek a večeří, několikrát se zúčastnily divadelní show a koncertů živé hudby, nespočetněkrát zavítaly do dětského koutku. Řádily ve venkovním i vnitřním bazénu a opalovaly se na sluneční palubě. *„Už bylo na čase podívat se, jak to v takovém plovoucím městě chodí. Annie byla u vytržení a máma nemusela stlát ani vařit a ještě k tomu dostala na zlatém podnose naservírované překrásné destinace,“* směje se Svaťa.